

til at gaa lige ind i Lærerskolens Herlighed uden at gennemgaa Optagelsesprøvens Skærsild.

Enhver kan se, at hvis denne Bestemmelse bliver til Lov, vil enhver ung Mand eller Kvinde være henvist til at tage en af de nævnte Eksaminer for at være sikker paa at blive optaget, thi hvad vilde det hjælpe ham eller hende, om de kom med nok saa gode Kundskaber, med nok saa fyldestgørende Evner, naar hver en Plads i Forvejen var optaget af dem, der kunde møde med et Eksamensbevis i Lommen. Jeg forstaa heller ikke, at man sætter denne Realeksamen saa højt, jeg forstaaer ikke, at vore Seminarieforstandere og Seminarielærere ikke har gjort Indvendinger paa dette Punkt, da jeg ved, at mange af dem gennem Tiderne har gjort den Erfaring, at de, der mødte med Realeksamen, ingenlunde var dem, der fik det største Udbytte af deres Seminarieophold.

Jeg maa derfor stærkt understrege, at der over Indgangen til vore Lærerskoler skal staa: Lige Adgang for alle, der er i Besiddelse af de Kundskaber og den Udvikling, som kræves. Men alle maa gennem Optagelsesprøven, først da er Vilkaarene lige, og dette tillægger jeg en overordentlig stor Betydning for vor Folkeskoles fremtidige Udvikling. Lad ikke Kravene til Optagelsesprøven blive af en saadan Art, at de lukker af for de unge Mennesker, der i en lidt senere Alder, maaske først efter at have været ude i det praktiske Arbejde, faar Lyst til Lærergerningen. Gør vi Adgangen for vanskelig for disse, vil vi skade Folkeskolen meget, det er saadanne Mennesker, der har Forudsætningen for at gøre det bedste Arbejde i Folkeskolen. En anden Følge af de stramme Optagelseskrav vil meget let blive den, at Seminarierne befolktes af en Ungdom fra andre Samfundslag, end det nu er Tilfældet, og jeg vil meget stærkt fremhæve den store Betydning, det har, at mange Folkeskolelærere selv er udgaaet fra de Samfundsklasser, hvis Børn de skal undervise og opdrage. Af disse Grunde siger jeg: Lad os ikke stramme Kravene ved Optagelsesprøven, lad os ikke kræve fremmede Sprog og lad os frem for alt ikke skabe nogen som helst Forret for dem, der har Eksamen.

Om andet Afsnit af Lovforslaget, det, der omhandler de private Lærerskoler, vil jeg gerne sige, at det bør paases, at man ikke skaber Vanskeligheder for disses fremtidige Bestaaen og Udvikling. Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen sagde om dette Forhold: Opgaven er Statens. Jeg

kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem i, at det maa være Statens Opgave at opdrage Lærere til at undervise Landets Børn, men jeg haaber ikke, det ærede Medlem dermed mener, at Opgaven kun er Statens. Jeg mener ogsaa, at den højtærede Undervisningsminister i sin Fremsættelsestale udtalte sig noget i samme Retning, i alt Fald noget, der kunde forstaas saaledes, som om Ministeren foretrak Statens Lærerskoler for de private. Der er for mig ingen Tvivl om, at det er og har været af stor Betydning for dansk Lærerruddannelse, at vi har haft de private Seminarier, og jeg tror ogsaa, vi skal være meget varsomme med at skabe saadanne Forhold, at de ikke kan bestaa. De har jo gennem Tiderne gjort et godt og stort Arbejde, gennem de private Seminarier har den enkeltes personlige Meninger, den enkelte Persons Initiativ kunnet komme til sin fulde Udfoldelse over for Eleverne, og det vil vi have Brug for i Danmark ogsaa i Fremtiden.

Derfor siger jeg til den højtærede Minister: Vær med til at give Privatseminarierne saadanne aandelige og materielle Vilkaar, at de kan fortsætte. Det er indlysende, at naar Undervisningen paa Statens Lærerskoler bliver fri — det drejer sig jo nu ikke om saa mange Penge om Aaret — og Uddannelsen bliver 4-aarig, saa maa man give de private Lærerskoler et større Statstilskud, det bør betydelig forhøjes. Staten kan godt være tjent dermed, da en Elev paa et Statsseminarium koster Staten mere end det dobbelte af, hvad en Elev paa et privat Seminarium koster Staten. Af disse Grunde, men naturligvis mest fordi de private Seminarier efter min Mening danner et naturligt Led i almindelig dansk Skoleopfattelse, mener jeg, at man gennem Lovgivningen skal styrke og understøtte disse Seminarier.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen omtalte en Artikel i „Vor Ungdom“, hvori nævnes, at § 11 i den gamle Seminarie-lov ikke er optaget i det foreliggende Lovforslag, det var den, der indeholdt følgende Bestemmelse: „Der kan ved Finansloven ydes veltjente afgaaede Lærere ved anerkendte Privatseminarier en aarlig Understøttelse, naar de i mindst 15 Aar have virket ved et saadant“. Denne Bestemmelse findes altsaa ikke i det foreliggende Lovforslag, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes hun tænker sig, at de private Seminariers Lærere i Fremtiden kan blive pensioneret paa en retfærdig Maade i Lighed med, hvad der var Tilfældet under den gamle Seminarie-lov.

Endelig skal jeg om Lovforslagets